

РЕШЕНИЕ

№ 1839

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. ИВАНОВА ПЕНОВА като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20241110200309 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „М.С.“ ЕООД, ЕИК XXXXXXXX със седалище и адрес на управление в гр. XXXXXXXXXXXXXXXX, представлявано от Б.Б. – управител, срещу Наказателно постановление № 22-2300435/08.12.2023 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – София, с което на дружеството – жалбоподател на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 1500,00 /хиляда и петстотин/ лева за нарушение на чл. 60, ал. 1, вр. чл. 61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

В жалбата се сочи, че атакуваното наказателно постановление е неправилно и незаконосъобразно, като се поддържа, че в деня, следващ извършената проверка, при която е констатирано процесното нарушение, последното е било незабавно отстранено, за което е бил представен на контролните органи и протокол от 21.09.2023 г. за пълно обезопасяване на строителния обект и монтиране на предпазни парапети и бордова дъска. По изложените съображения се аргументира наличие на предпоставките за приложение разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от КТ.

Въз основа на посочените аргументи се моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно, респективно санкционната разпоредба да бъде изменена с приложение на привилегирования състав на чл. 415в, ал. 1 от КТ.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв.Н., с доказателства за надлежно учредена представителна власт. В дадения ход по същество процесуалният представител поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли наказателното постановление да бъде отменено, а при условията на евентуалност – размерът на наложената имуществена санкция да бъде намален с приложение на привилегирования състав на чл. 415в, ал. 1 от КТ. Претендират се сторените в производството разноски за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от юрк.Бонева, с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт. Последната, в дадения ход по същество, моли атакуваното наказателно постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение и се релевира възражение за прекомерност на разноските, претендирани от насрещната страна.

Депозираната жалба срещу процесното НП е процесуално допустима, доколкото е подадена в законоустановения срок, от надлежно легитимирано лице и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Софийският районен съд, след като обсъди доводите в същата, както и събраните по делото доказателства и след като в съответствие с разпоредбите на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, констатира следното:

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

На 20.09.2023 г. св. Д. Т. Т. – старши инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ София, заедно с колегите си Н.И.Г. и Д.Г.К., извършили проверка по спазване на трудовото законодателство и осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на място в обект: строеж „жилищна сграда, магазини и гаражи на партерно ниво, високо застрояване с преход в етажността и подземни гаражи“, находящ се в УПИ- IX-39.40 и УПИ XI-

43.47.50.53.370, кв. 67, р-н "Красна поляна", м. "Разсадника-Коньовица", гр. София, с главен изпълнител (строител) „М.С.“ ЕООД.

При проверката на място в горепосочения обект проверяващите установили, че същият не е обезопасен против падане от височина на хора и предмети чрез бордова лента за краката, средно и горно перило за ръцете контурите от южната страна (откъм задния двор на обекта) на четвърта, пета, шеста, седма, осма и покривната етажни плочи на строителния обект, с което се излага на риск животът на работещите на проверявания обект.

С оглед така направените констатации и на основание чл. 404, ал. 1, т. 3 от КТ, на 20.09.2023 г. св. Д. Т. Т. издал Акт за спиране на СМР на проверявания обект – строеж „жилищна сграда, магазини и гаражи на партерно ниво, високо застрояване с преход в етажността и подземни гаражи", находящ се в УПИ-IX-39.40 и УПИ XI-43.47.50.53.370, кв. 67, р-н "Красна поляна", м. "Разсадника-Коньовица", гр. София, с главен изпълнител (строител) „М.С.“ ЕООД, с изключение на дейностите по обезопасяването му.

Резултатите от проверката били обективирани в протокол за извършена проверка № ПР2335516/09.10.2023 г., препис от който бил връчен срещу подпис на представител на дружеството „М.С.“ ЕООД, ЕИК XXXXXXXXXXXXXXXX.

На 21.09.2023 г. констатираните в хода на проверката нарушения били отстранени от страна на главния изпълнител на обекта „М.С.“ ЕООД, за което бил съставен констативен протокол за отстраняване на нарушения по обезопасяване на строителния обект, който ведно със снимков материал бил предоставен на компетентните органи, извършващи проверката.

За констатираното нарушение св. Д. Т. Т. съставил АУАН № 22 - 2300435/09.10.2023 г. срещу „М.С.“ ЕООД, ЕИК XXXXXXXX за извършено административно нарушение по чл. 60, ал. 1, вр. чл. 61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

АУАН бил предявен на представител на дружеството – работодател, който след като се запознал със съдържанието му го подписал без конкретни възражения.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН не постъпили конкретни писмени

възражения срещу констатациите в АУАН.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и обжалваното наказателно постановление № 22 – 2300435/08.12.2023 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – София, с което на дружеството – жалбоподател на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 1500,00 /хиляда и петстотин/ лева за нарушение на чл. 60, ал. 1, вр. чл. 61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

НП било връчено на представител на въззивника на 18.12.2023 г., който в законоустановения срок подал жалба срещу последното, въз основа на която е инициирано и настоящото производство.

Така изложената фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: показанията на свидетеля-актосъставител Д. Т. Т., призовка на основание чл. 45, ал. 1 АПК, протокол за извършена проверка № ПР2335516/09.10.2023 г., акт за спиране на СМР от 20.09.2023 г., констативен протокол за отстраняване на нарушения по обезопасяване на строителния обект от 21.09.2023 г., АУАН № 22 - 2300435/09.10.2023 г., Заповед № 3-0693/15.08.2022 г. на Изпълнителния директор на ИА“ГИТ“, Заповед № ЧР-1744/20.12.2022 г. на Изпълнителния директор на ИА”ГИТ“, Заповед № ЧР-304/28.03.2023 г. на Изпълнителния директор на ИА“ГИТ“, длъжностни характеристики.

При проведения непосредствен разпит на свидетеля-актосъставител Д. Т. Т. се установяват обстоятелствата по извършената проверка, направените фактически констатации и съставянето на АУАН. Съдът извърши внимателна преценка на тези гласни доказателствени средства като намери, че същите са обективни, логични и поначало непротиворечиви, от тях се установяват констатираните обстоятелства при проверката, твърдяното нарушение с неговите фактически характеристики, както и обстоятелствата по съставянето на АУАН. Показанията на свидетеля Д. Т. представляват пряк източник на доказателствена информация, доколкото същият като актосъставител е възприел възпроизведените от него в административнонаказателното производство фактически обстоятелства, като съдът се довери на показанията

му и ги кредитира изцяло. Последните са съответни и на останалия събран по делото доказателствен материал, поради което съдът постави същите в основата на доказателствените си изводи.

Приобщените към доказателствените материали писмени доказателства са относими към случая, като същите спомагат за цялостно и пълно изясняване на обстоятелствата по процесния случай, включително и за проверка на гласните доказателства по делото, и затова съдът ги кредитира напълно.

Съдът кредитира и останалите писмени доказателства, приети от съда по реда на чл. 283 НПК, доколкото същите са относими към предмета на доказване по делото.

В случая следва да се отбележи, че не е налице спор относно правнорелевантните факти, налице е такъв относно приложимото право.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Същата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от процесуално легитимирано лице и е насочена срещу административнонаказателен акт, подлежащ на въззивен съдебен контрол.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН в това производство районният съд следва да извърши цялостна проверка на законността на обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че в настоящия случай АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от приложените по делото Заповед № 3-0693/15.08.2022 г. на Изпълнителния директор на ИА“ГИТ“, Заповед № ЧР-1744/20.12.2022 г. на Изпълнителния директор на ИА”ГИТ“, Заповед № ЧР-304/28.03.2023 г. на Изпълнителния директор на ИА“ГИТ“ и длъжностни характеристики.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок

от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в 6 – месечния срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Съдът служебно констатира също така, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените и онагледени в писмена форма в АУАН фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. Нарушението е описано подробно и точно, включително и обстоятелствата по неговото извършване, със съответната им правна квалификация. С факта на издаване на процесното наказателно постановление наказващият орган ясно и несъмнено е обективирал своята воля относно реализирано в обективната действителност нарушение, за което следва да се ангажира имуществената отговорност на въззивника. Изрично е посочена санкционната разпоредба, въз основа на която се определят видът и размерът на наложената имуществена санкция. Т.е., изпълнени са правните предписания на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. В този смисъл, правото на защита на жалбоподателя е гарантирано в пълен обем с оглед възможността да разбере фактическите параметри на предявеното му административно нарушение и да съобрази с техните рамки своята защитна теза.

Отделно от това, АУАН и НП са подписани от съответните длъжностни лица и свидетели, като са връчени за запознаване със съдържанието им на представляващ дружеството – въззивник.

На следващо място, по делото е установено по безспорен начин, че на 20.09.2023 г. на строителен обект – строеж „жилищна сграда, магазини и гаражи на партерно ниво, високо застрояване с преход в етажността и подземни гаражи“, находящ се в УПИ-IX-39.40 и УПИ XI-43.47.50.53.370, кв. 67, р-н "Красна поляна", м. "Разсадника-Коньовица", гр. София, с главен изпълнител (строител) „М.С.“ ЕООД, въззивникът в качеството си на главен изпълнител (съгласно информационна табела за строежа) е допуснал

извършване на строително-монтажни работи на строителния обект, без да е осигурил безопасността на работещите на височина срещу падане на хора или предмети чрез бордова лента за краката, средно и горно перило за ръцете или подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства (напр. ограждения и/или предпазни /защитни/ мрежи).

Разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи сочи, че „работи на височина се извършват при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства (напр. ограждения, скелета, платформи и/или предпазни (защитни) мрежи)“, а съгласно разпоредбата на чл. 61 от Наредбата „паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение“.

От доказателствата по делото се установява, че дължимото обезопасяване на процесния строителен обект е било осъществено след извършената на 20.09.2023 г. проверка от контролните органи, а именно на 21.09.2023 г., за което обстоятелство е изготвен нарочен протокол, поради което съдът намира, че е осъществен от обективна страна съставът на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството – жалбоподател в качеството му на главен изпълнител (строител) на обекта.

Отговорността на юридическите лица е безвиновна, поради което и субективната съставомерност в случая се презумира и не подлежи на изследване.

Съгласно разпоредбата на чл. 413, ал. 2 от КТ работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15000 лева. При определяне на наказанието административнонаказващият орган е определил санкция в горепосочените граници въз основа на цитираната разпоредба.

Независимо от гореизложеното обаче, настоящият съдебен състав

намира, че в конкретния случай са налице предпоставки за определяне на случая като маловажен. Разпоредбата на чл. 415в КТ (нов - ДВ, бр. 108 от 2008 г., изм., бр. 58 от 2010 г., в сила от 30.07.2010 г.) урежда привилегирован състав спрямо всички нарушения по КТ, включително и тези, описани в чл. 413, ал. 2 КТ. Специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на "маловажно" административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. "Маловажните" нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност (за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН), а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по – нисък размер.

Както вече беше посочено, съгласно разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от КТ, за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лева. В процесния случай от събрания по делото доказателствен материал се установява, че нарушението е отстранено веднага след установяването му чрез извършване на необходимото обезопасяване на обекта – видно както от представения по делото констативен протокол, така и от показанията на свидетеля – актосъставител, като не се установява да са произтекли вредни последици за работниците, поради което и по мнението на настоящия съдебен състав административнонаказващият орган е приложил неправилно материалния закон при определяне на имуществената санкция.

В този смисъл и при липса на данни за други наказания на жалбоподателя и/или други отегчаващи обстоятелства и като съобрази обществената опасност на конкретното нарушение, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството – въззивник,

свързано с извършване на строителни и монтажни работи на височина, с което се излага на риск животът на работещите на проверения обект, както и на всички лица, които го посещават, съдът намира, че следва да се определи санкция в законоустановения максимум по чл. 415в, ал. 1 от КТ, а именно в размер на 300,00 лева.

По така изложените съображения обжалваното наказателно постановление следва да бъде изменено, като на основание чл. 415в, ал. 1 от КТ се намали размерът на наложената имуществена санкция от 1500 лева на 300,00 лева.

Съгласно на чл. 63д от ЗАНН в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към АПК, който пък от своя страна за неуредените в чл. 143 АПК случаи препраща към ГПК. Предвид изменението на наказателното постановление е уважена частично претенцията на жалбоподателя, като в същото време е прието, че е налице и основание за ангажиране на неговата административнонаказателна отговорност, но неправилно е определен размерът на наложеното административно наказание. Изменението на НП, с което се намалява размерът на санкцията, съдържа имплицитна частична отмяна на акта. Поради това и при наличието на изменено НП, неговите адресати разполагат с процесуална възможност за обезщетение за претърпени вреди и разноските следва да се разпределят по съразмерност.

Въззивникът е претендирал разноси в размер на 500,00 лева за адвокатско възнаграждение, съгласно представен договор за правна защита и съдействие от 09.02.2024 г., видно от който възнаграждението е заплатено изцяло и в брой при подписване на договора. Своевременно релевираното възражение за прекомерност на размера на претендираните разноси за адвокатско възнаграждение се явява основателно, доколкото съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с интерес от 1000 до 10 000 лева, минималният размер на възнаграждението се сформира като сбор от сумата от 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв., респективно и в настоящия случай минималният размер на адвокатското възнаграждение възлиза на сумата от 450,00 лева, съответно за разликата над тази сума до

пълния претендиран размер от 500,00 лева възнаграждението е прекомерно и следва да бъде намалено. Сумата от 450,00 лева съответства на фактическата и правна сложност по делото, като следва да се отбележи, че въззивното производство се е развило в рамките на едно съдебно заседание, без да са ангажирани от страните нови доказателства и без да са били налице доказателствени искания, поради което и така определеният размер на възнаграждението съответства на положения труд, предмета на спора и времето, което е било необходимо за организиране защитата на правата на въззивника, като съразмерно с уважената част от жалбата на въззивника следва да се присъдят разноски в размер на 360,00 лева.

Въззиваемата страна е претендирала разноски за юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определи в размер от 100 лева, които съразмерно с потвърдената част от НП следва да му се присъдят в размер на 20,00 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 4 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-2300435/08.12.2023 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – София, с което на дружеството – жалбоподател „М.С.“ ЕООД, ЕИК XXXXXXX на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 1500,00 /хиляда и петстотин/ лева за нарушение на чл. 60, ал. 1, вр. чл. 61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, като **НАМАЛЯВА** на основание чл. 415в, ал. 1 от КТ размера на наложената имуществена санкция от 1500 /хиляда и петстотин/ лева на 300 /триста/ лева.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ – София да заплати на „М.С.“ ЕООД, ЕИК XXXXXXX със седалище и адрес на управление в гр. XXXXXXXXXXXXXXXX, представлявано от Б.Б. – управител, сумата от 360,00 (триста и шестдесет) лева, представляваща разноски за адвокатско

възнаграждение в производството.

ОСЪЖДА „М.С.“ ЕООД, ЕИК XXXXXX със седалище и адрес на управление в гр. XXXXXXXXXXXXXXXX, представлявано от Б.Б. – управител **да заплати на** Дирекция „Инспекция по труда“ – София към Главна Дирекция „Инспектиране на труда“ сумата в размер на 20,00 (двадесет) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____